

тера на човѣка, които непременно трѣбва да се дѣлатъ. Въ това се крие вътрешния смисълъ, вътрешната работа на човѣка. Единъ день, като издѣламе, като изгладимъ тия камъни, и Богъ ще бжде доволенъ отъ нашия животъ, и ние ще бждемъ доволни. Това не подразбира, че човѣкъ изведнѣжъ може да стане ученъ или светия. Знанието, дарбитѣ, способноститѣ постепенно се придобиватъ. Въ това, именно, седи красотата на живота. Понѣкога хората искатъ изведнѣжъ да станатъ силни, учени, богати, свети, гениални. Казвамъ: такъвъ порядъкъ въ свѣта не сѣществува. Има известна зависимостъ между малкото и голѣмото: малкото богатство, малкото знание, малкитѣ мисли и чувства, които ви посещаватъ, струватъ повече отъ голѣмитѣ богатства и знания. Кога? Когато ги задържите и обработите въ себе си.

Сега, ще дамъ едно обяснение на тази идея. Представете си, че имате едно шише, или една ваза, направена отъ нѣкакъвъ скъпоцененъ камъкъ, или отъ диамантъ. Тази ваза може да бжде пълна съ чиста, хубава вода, а може да бжде пълна и съ нѣкаква отрова, или киселина. Самото шише може да струва милиони стерлинги, но какво ви ползува то, ако е пълно съ отрова? Ако пъкъ е пълно съ чиста, хубава вода, то струва още повече. И обратно: вие можете да имате сждъ, направенъ отъ проста глина, но пълненъ съ чиста, кристална вода. Въ случай на жажда, простиятъ сждъ съ чиста вода е за предпочитане предъ диамантеното шише, пълно съ отрова. Питамъ: каква полза, ако имате външни богатства, а въ себе си вътре носите отрова, която постоянно ви разяжда? Тѣлата на съвременнитѣ хора не сѣ направени отъ диамантъ, нито отъ материя, подобна на скъпоценнитѣ камъни, вследствие на което тѣ грѣшатъ.